

Έρα Μουλάκη

παραμύθια...
ή μήπως είναι
αλήθεια;

Η παλέτα των συναισθημάτων

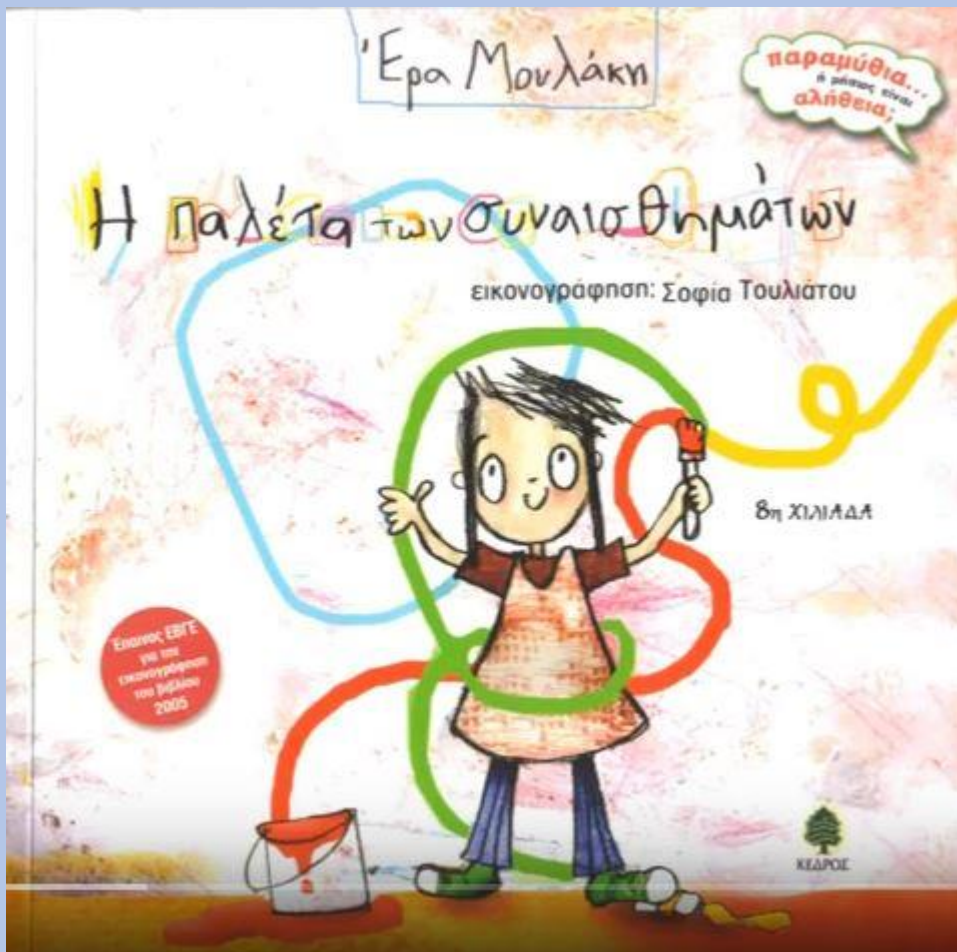
εικονογράφηση: Σοφία Τουλιάτου

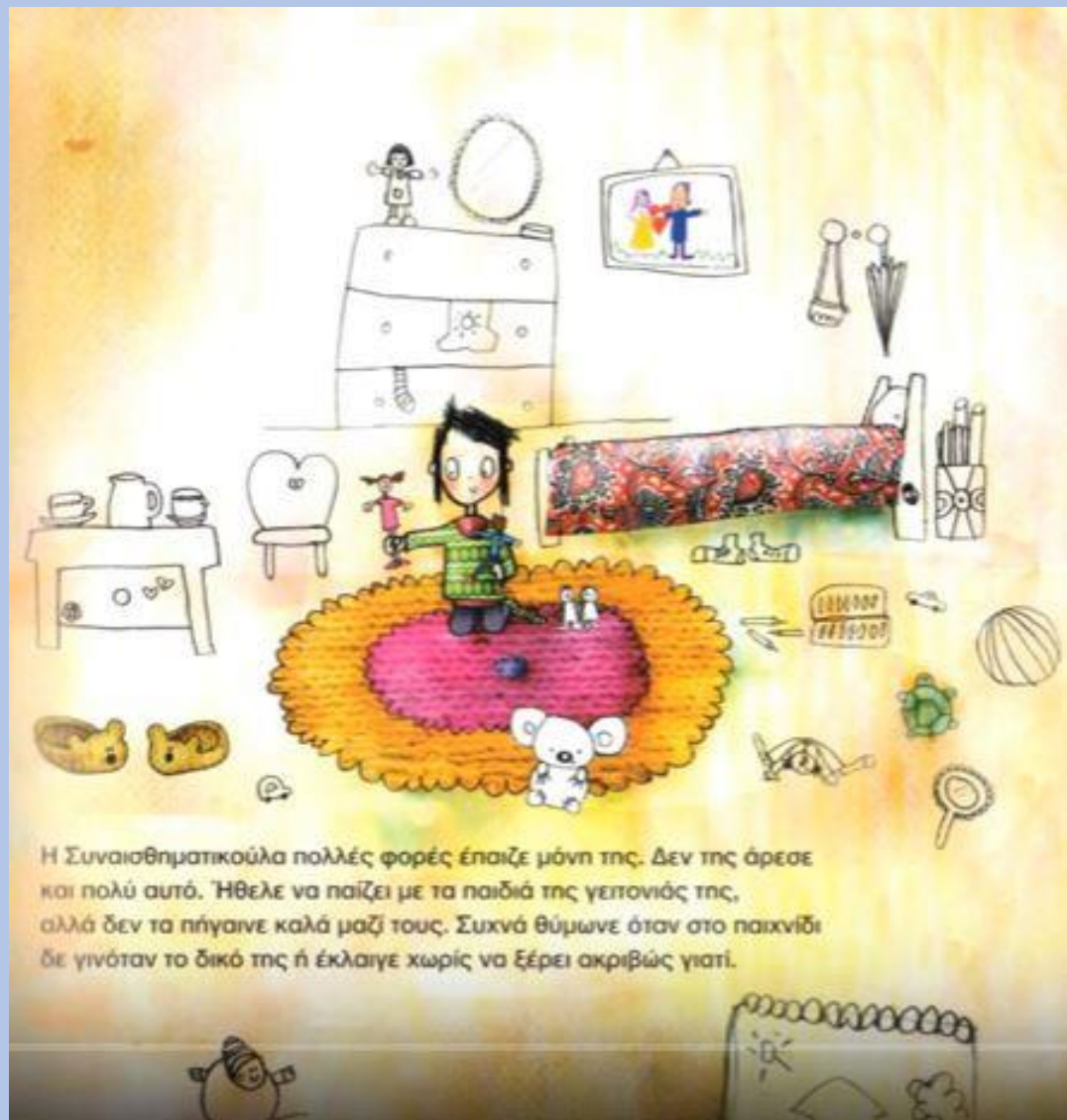
8η ΧΙΛΙΑΔΑ

Επίσημο ΕΒΓΕ
για την
εικονογράφηση
του βιβλίου
2005

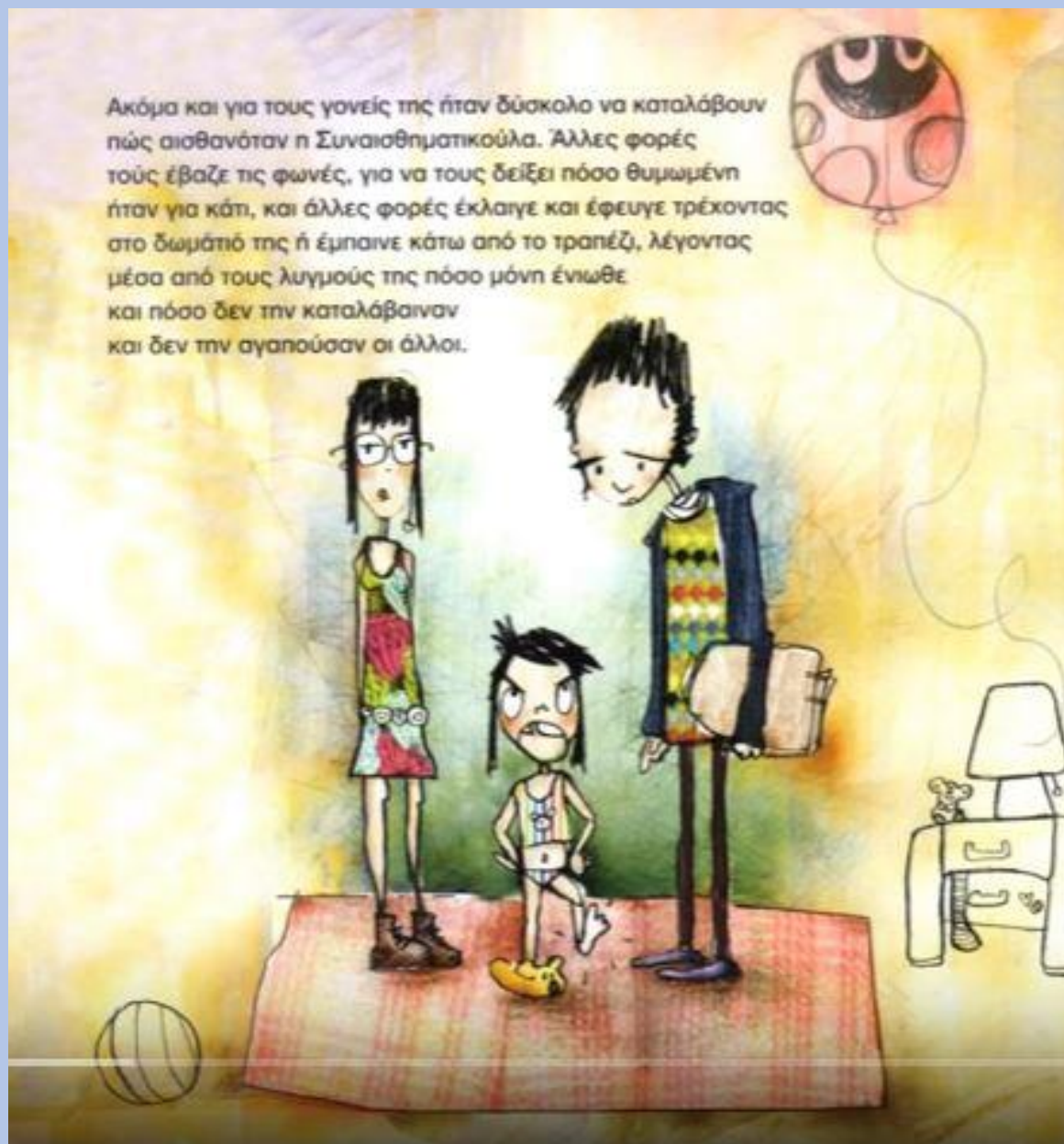


ΚΕΔΡΟΣ





Ακόμα και για τους γονείς της ήταν δύσκολο να καταλάβουν πώς αισθανόταν η Συναισθηματικούλα. Άλλες φορές τούς έβαζε τις φωνές, για να τους δείξει πόσο θυμωμένη ήταν για κάτι, και άλλες φορές έκλαιγε και έφευγε τρέχοντας στο δωμάτιό της ή έμπαινε κάτω από το τραπέζι, λέγοντας μέσα από τους λυγμούς της πόσο μόνη ένιωθε και πόσο δεν την καταλάβαιναν και δεν την αγαπούσαν οι άλλοι.





Μάταια οι γονείς της προσπαθούσαν να της εξηγήσουν
ότι την αγαπούν αλλά ότι έπρεπε κι αυτή να μάθει να τους λέει
πώς αισθάνεται, γιατί τα κλάματα και οι φωνές δε βοηθούν πάντα.
Η Συναισθηματικούλα όμως δεν άκουγε κανέναν.
Ετσι, η μαμά της εύκολα την έβρισκε μέσα στο σπίτι,
αφού η Συναισθηματικούλα ή θα φώναζε
ή θα ήταν κρυμμένη κάπου και θα έκλαιγε.



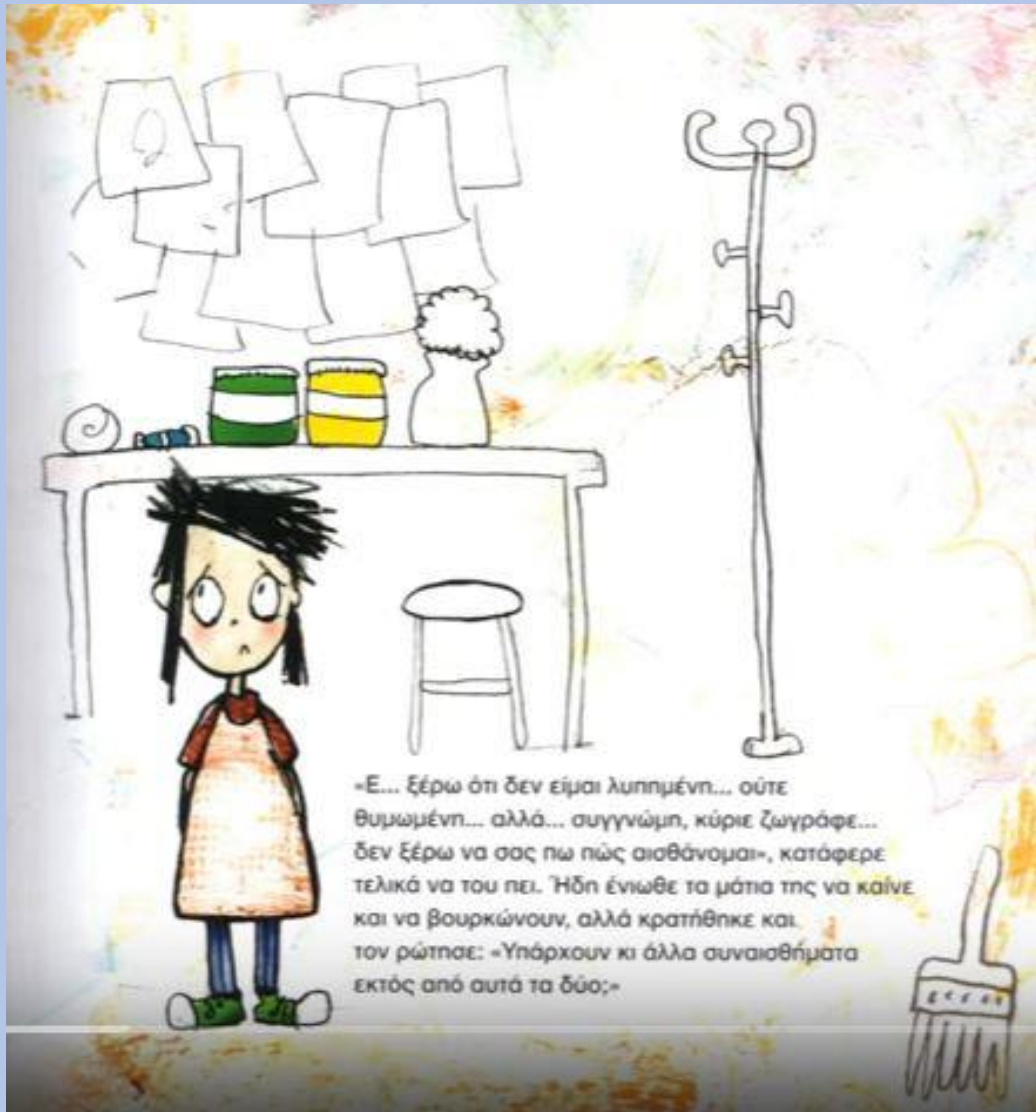


Μια μέρα, εκεί που καθόταν μόνη στο δωμάτιό της, είδε ότι το απέναντι σπίτι είχε νοικιαστεί από ένα ζωγράφο. Από τότε άρχισε να τον χαζεύει και να μαγεύεται από τη ζωγραφική του και από την πρεμία με την οποία δούλευε. Σιγά σιγά έγιναν φίλοι, και μια μέρα ο ζωγράφος την κάλεσε στο σπίτι του για να της δείξει από κοντά πώς ζωγραφίζει. Η Συναισθηματικούλα καταχάρηκε με την πρόσκλησή του. Είχε πολύ καιρό να βγει από το σπίτι και δέχτηκε αμέσως.





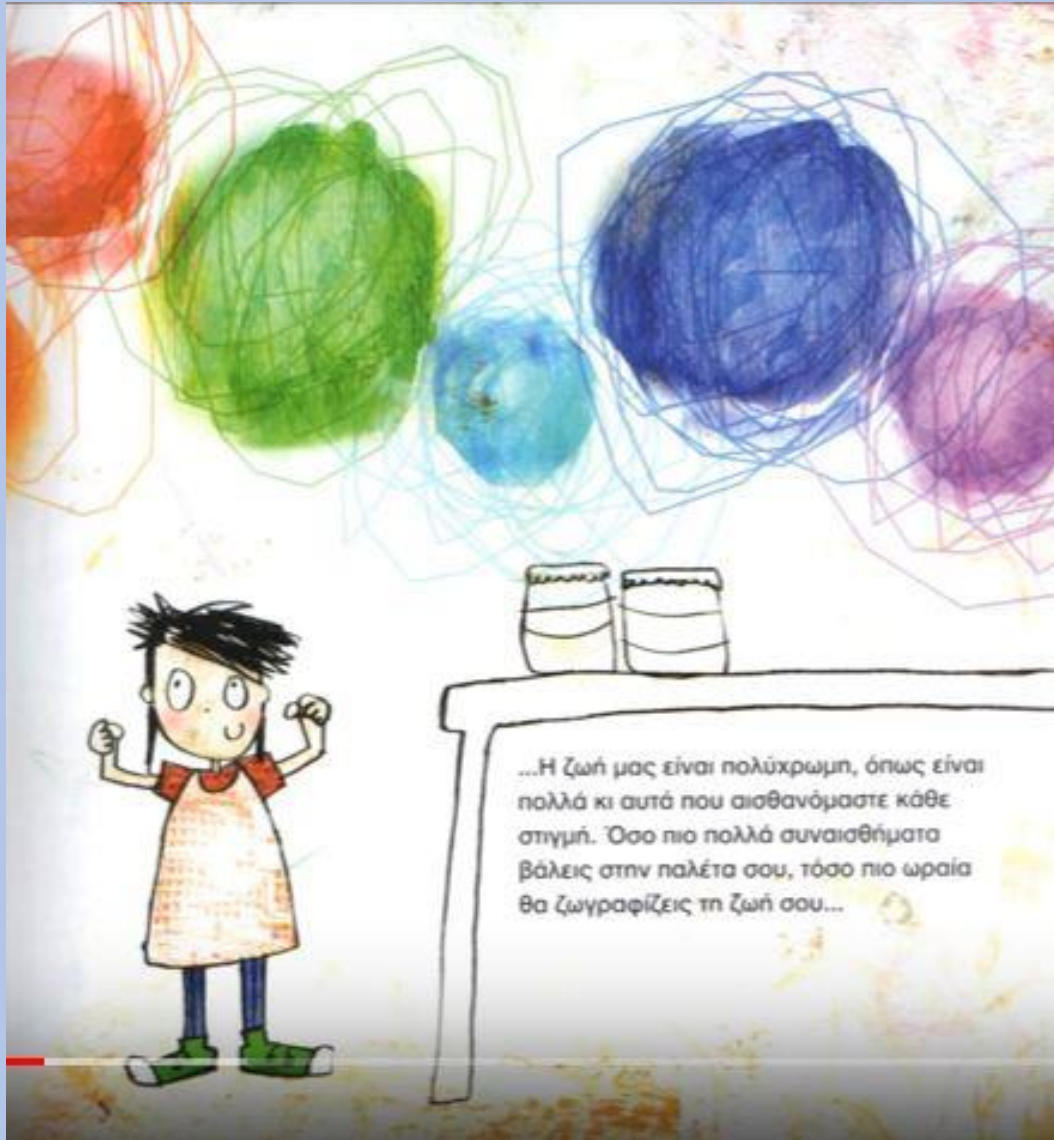
Αρχίζοντας τη συζήτηση,
ρώτησε το ζωγράφο πώς
διάλεγε τι θα ζωγραφίσει,
κι εκείνος της απάντησε:
«Ανάλογα με το πώς
αισθάνομαι. Αν αισθάνομαι
χαρούμενος, διαλέγω ζωγρά
κχρώματα και ζωγραφίζω
φωτεινά τοπία.
Αν είμαι στενοχωρημένος,
διαλέγω πιο σκούρα χρώματα.
Αν είμαι απογοητευμένος,
ζωγραφίζω θάλασσες.
Εσύ, για παράδειγμα,
πώς αισθάνεσαι τώρα;»
Στην ερώτηση αυτή,
η Συναισθηματικούλα τα 'χασε.
Όσο κι αν σκεφτόταν,
δεν μπορούσε να απαντήσει.



-Ε... ξέρω ότι δεν είμαι λυπημένη... ούτε θυμωμένη... αλλά... συγγνώμη, κύριε ζωγράφε... δεν ξέρω να σας πω πώς αισθάνομαι-, κατάφερε τελικά να του πει. Ήδη ένιωθε τα μάτια της να καίνε και να βουρκώνουν, αλλά κρατήθηκε και τον ρώτησε: «Υπάρχουν κι άλλα συναισθήματα εκτός από αυτά τα δύο;»

Ο ζωγράφος την κοίταξε έκπληκτος. «Ω, μα και βέβαια, μικρή μου! Χιλιάδες συναισθήματα έχουμε μέσα μας, πολλά, πάρα πολλά. Και μου φαίνεται πως θα 'ταν καλή ιδέα να προσπαθήσουμε μαζί να τα ξεχωρίσουμε. Γιατί αλλιώς δε θα μπορείς να ζωγραφίζεις κι εσύ τα συναισθήματά σου και να νιώθεις πιο όμορφα. Φαντάσου λοιπόν ότι κάθε συναίσθημα είναι κι ένα χρώμα. Αν υπήρχαν μόνο δύο χρώματα, της λύπης και του θυμού, όλες οι ζωγραφιές θα ήταν βαρετές, αφού θα είχαν μόνο αυτά τα δύο χρώματα...





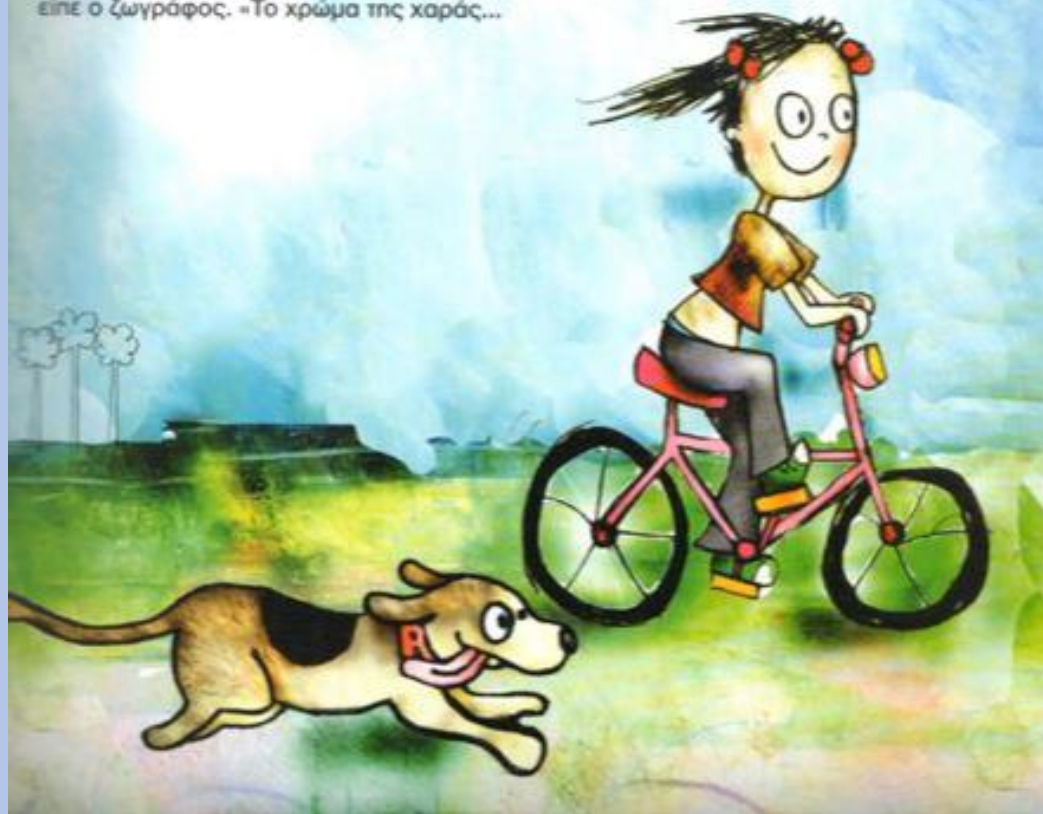
...Η ζωή μας είναι πολύχρωμη, όπως είναι
πολλά κι αυτά που αισθανόμαστε κάθε
στιγμή. Όσο πιο πολλά συναισθήματα
βάλεις στην παλέτα σου, τόσο πιο ωραία
θα ζωγραφίζεις τη ζωή σου...



...Ας αρχίσουμε λοιπόν.
Για προσπάθησε να θυμηθείς,
πότε ήσουν πολύ πολύ χαρούμενη;-



-Ξέρω, ξέρω!- είπε χαμογελαστά η Συναισθηματικούλα.
-Στα γενέθλιά μου, όταν μου χάρισαν το ποδήλατο που ήθελα, και θυμάμαι πως γελούσα από χαρά.-
-Ωραία! Να λοιπόν το πρώτο σου χρώμα-,
είπε ο ζωγράφος. -Το χρώμα της χαράς...

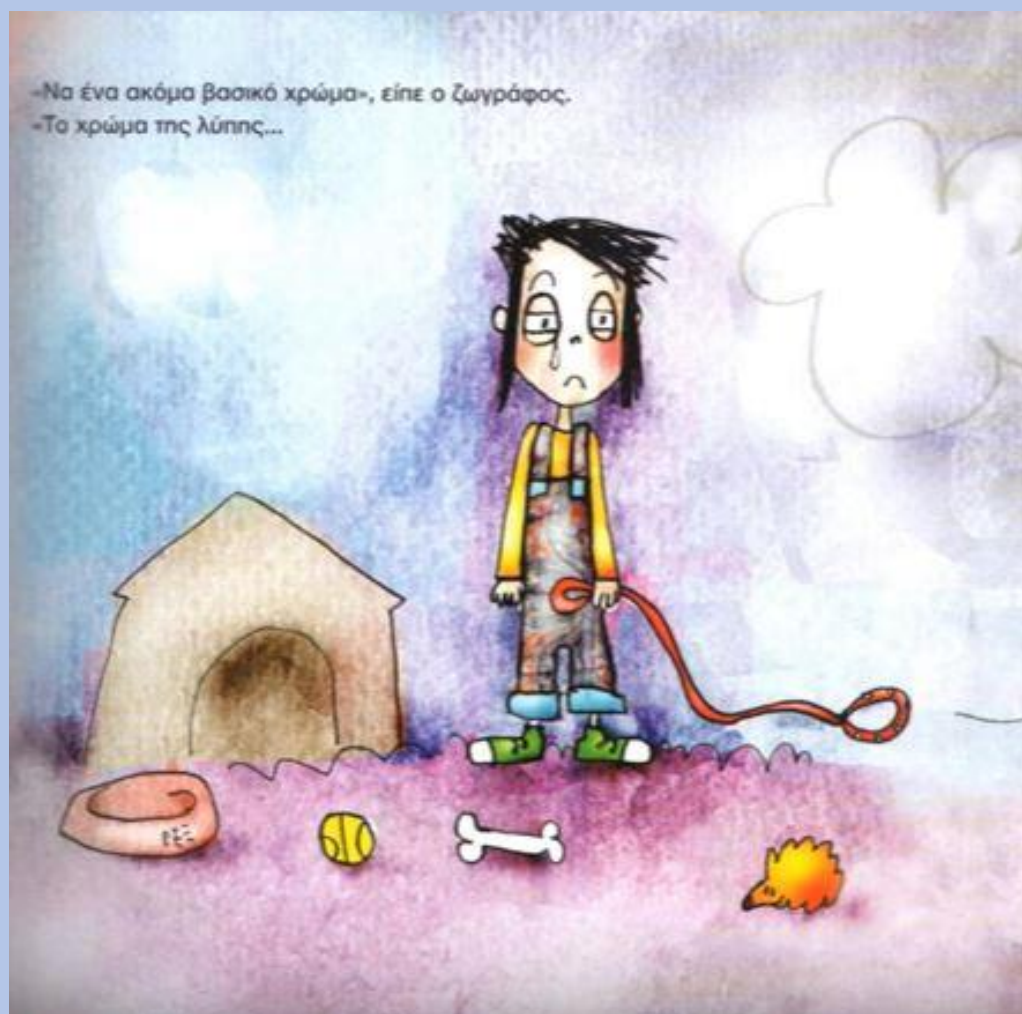




...Για πες μου τώρα, πότε λυπήθηκες πιο πολύ;»
Το χαμόγελο έσβησε από το πρόσωπο
της Συναισθηματικούλας. «Όταν χάσαμε το σκύλο μας,
το Ρεξ», είπε με χαμηλή φωνή, «γιατί τον αγαπούσα
πολύ, και θυμάμαι πως έκλαιγα από λύπη.»



-Να ένα ακόμα βασικό χρώμα», είπε ο ζωγράφος.
-Το χρώμα της λύπης...





...Για θυμήσου τώρα, τότε θύμωσες
πολύ με κάποιον;»

«Πριν από καιρό, με τα παιδιά της γεπονιάς!»
φώναξε μεμιάς η Συναισθηματικούλα.

«Δεν ήθελαν να παίξουν μαζί μου, κι έτσι
τους έβαλα τις φωνές και πήγα στο σπίτι μου
με κλάματα.»







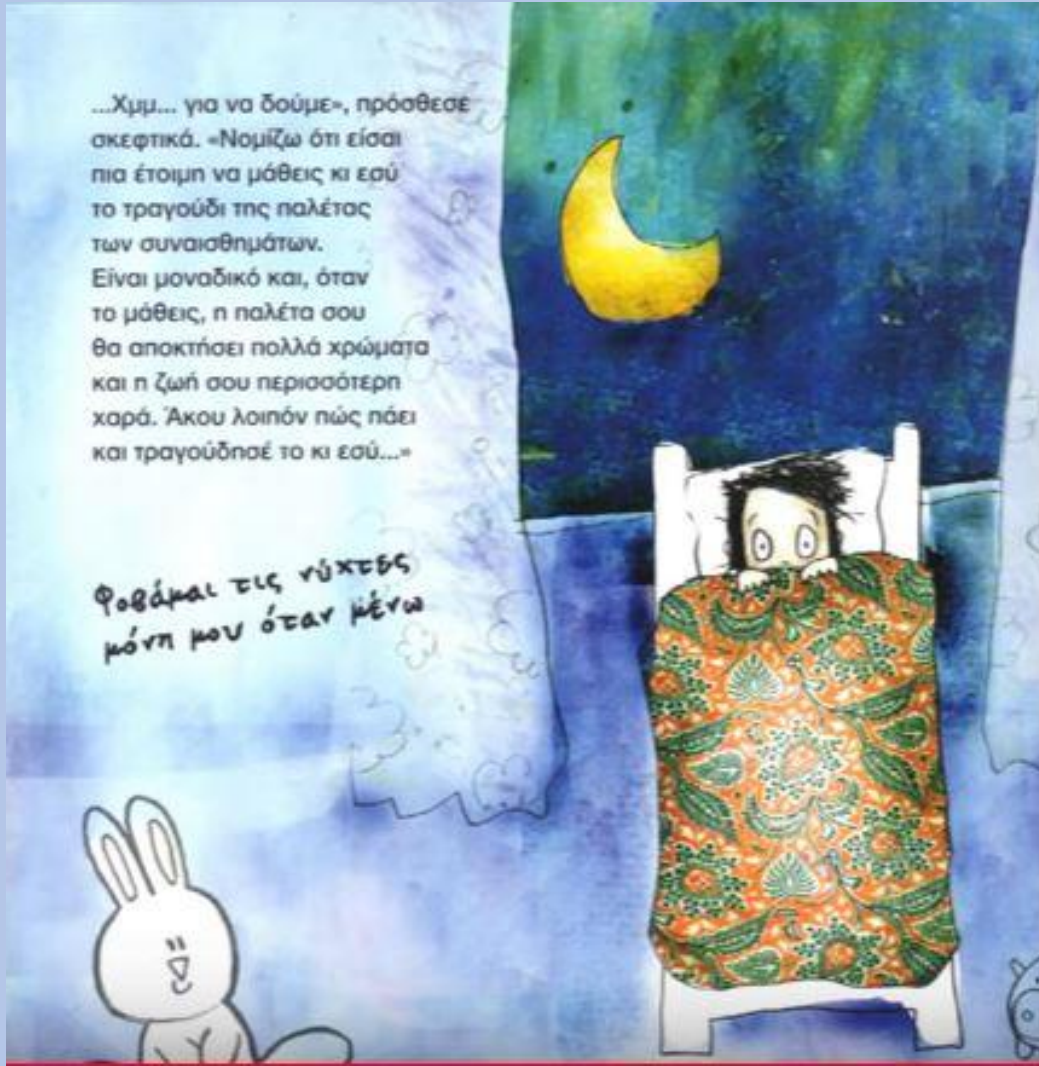
...Ωραία μέχρι εδώ», συνέχισε. «Αυτά ήταν εύκολο.
Για πες μου όμως, τότε που μάλωσες με τα παιδιά, θυμήσες
μόνο ή αισθάνθηκες και τίποτ' άλλο; Για σκέψου λίγο...»

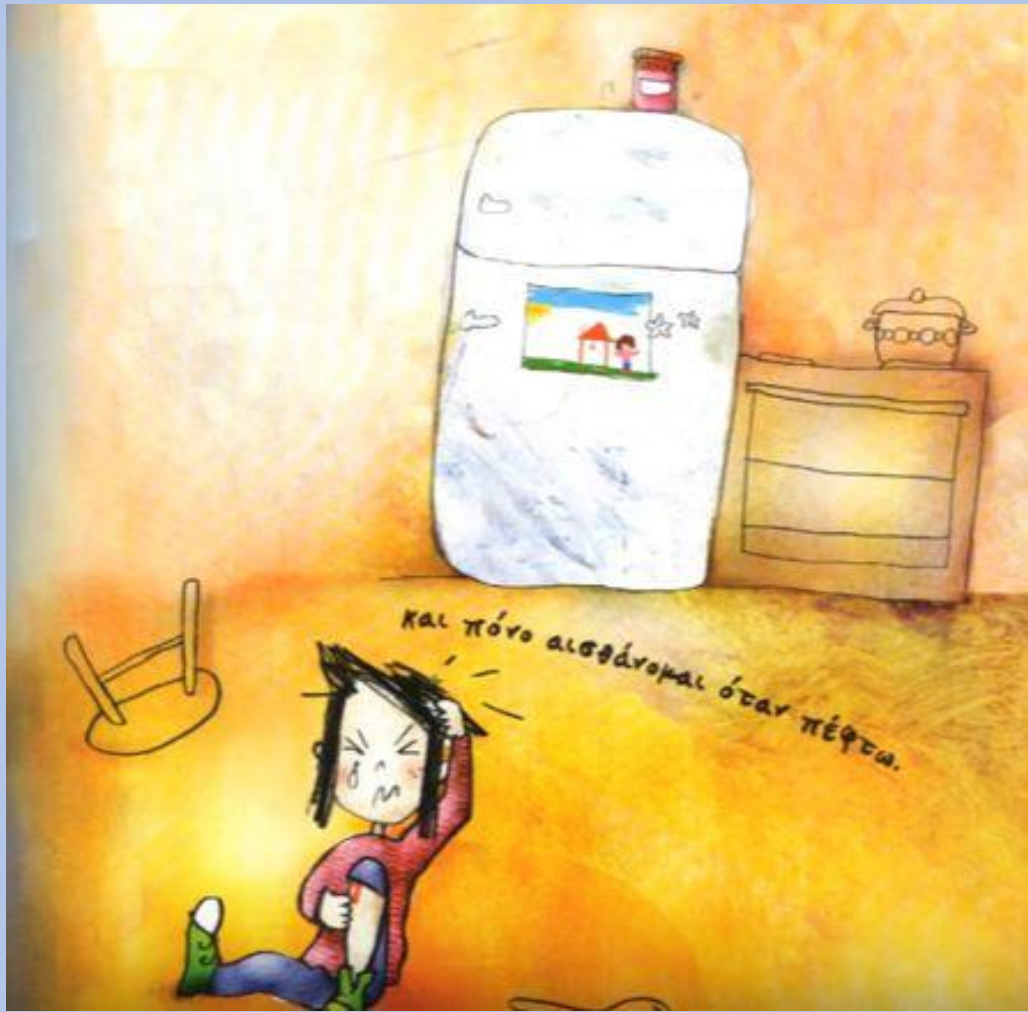


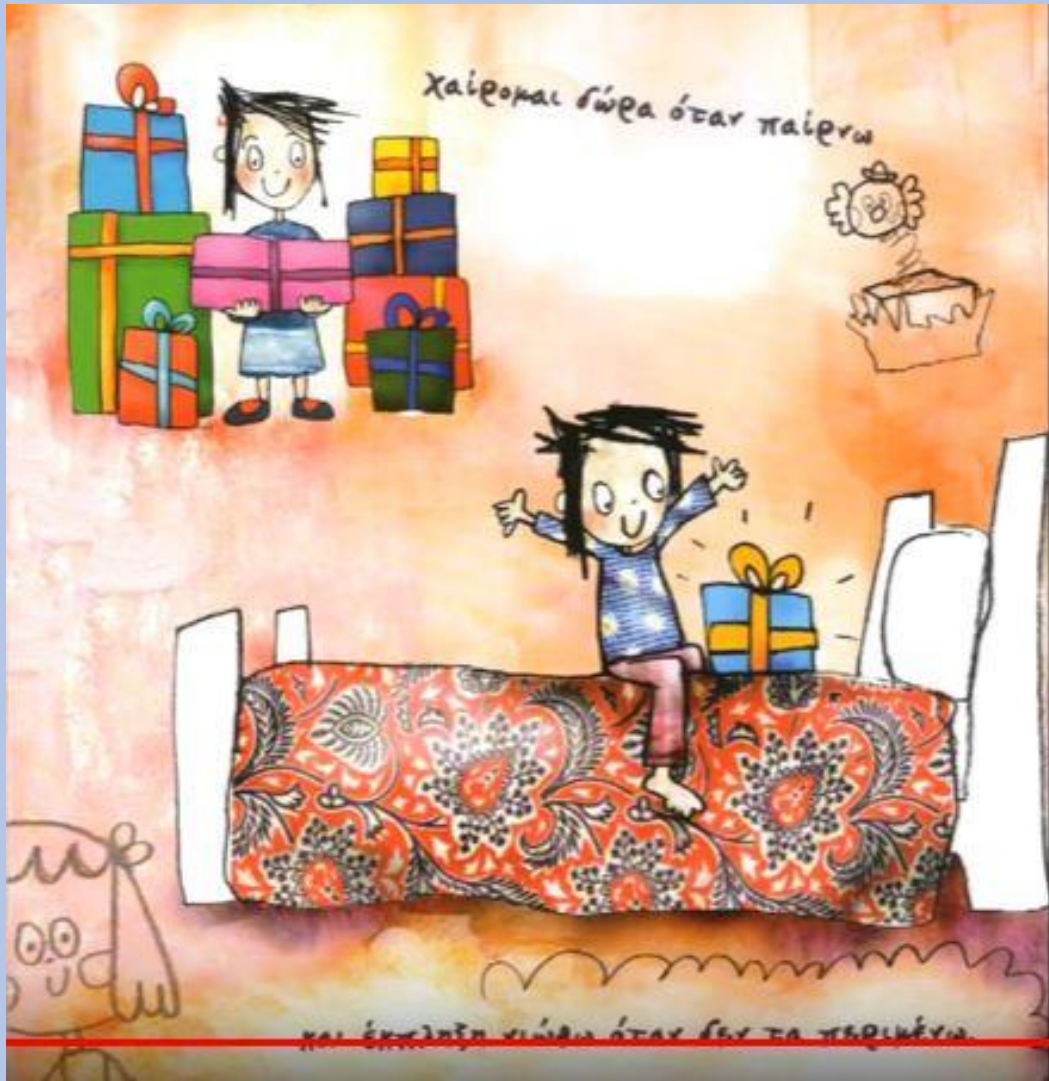
-Ε... θύμωσα, αλλά στενοχωρήθηκα και πληγώθηκα μαζί, γιατί νόμιζα πως δε με αγαπούν αρκετά και γι' αυτό δεν ήθελαν να παίξουν το παιχνίδι που τους πρότεινα.-
-Να λοιπόν ένα ακόμα χρώμα-, είπε ο ζωγράφος.
-Το χρώμα της στενοχώριας...

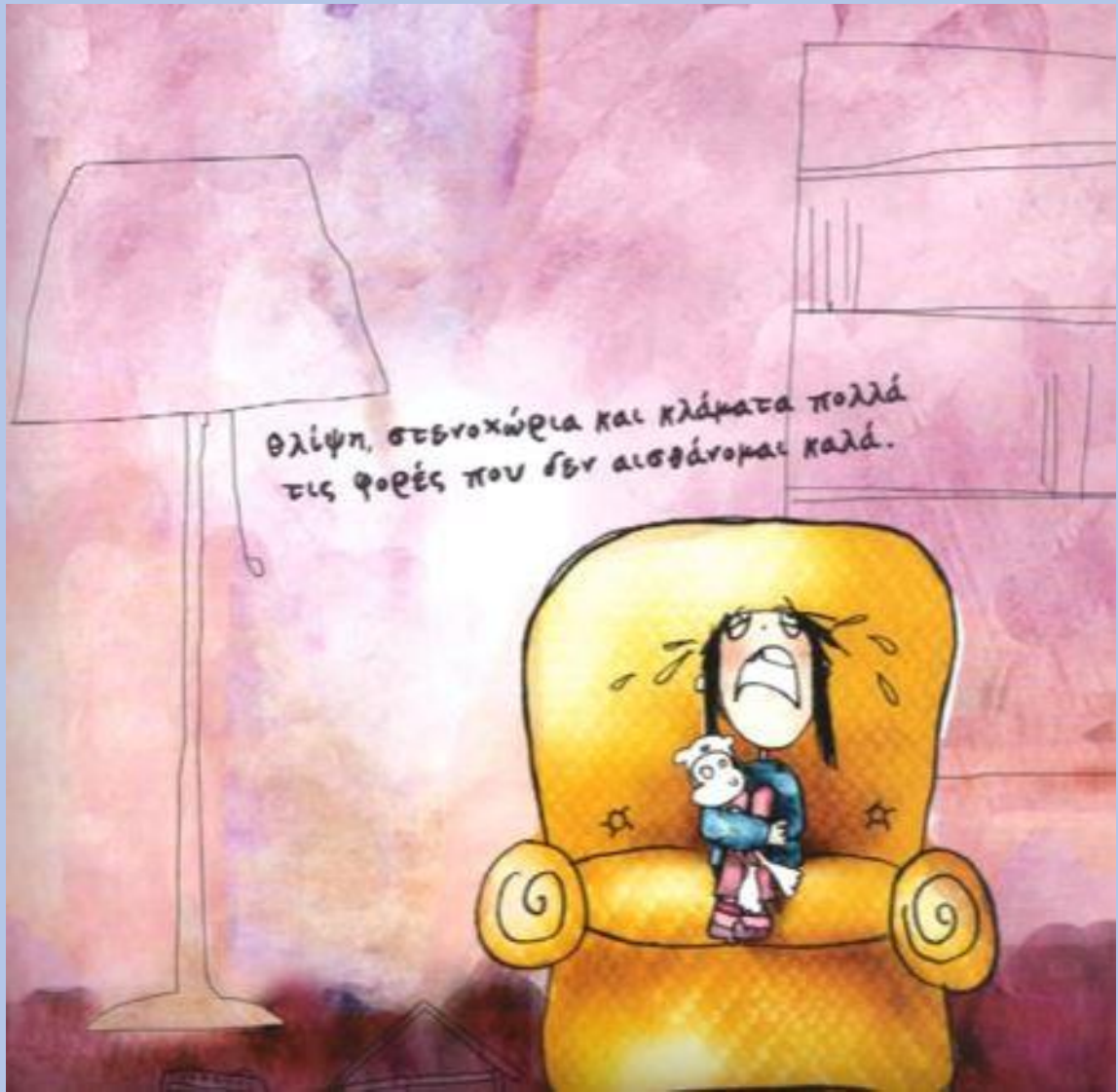
...Χμμ... για να δούμε», πρόσθεσε σκεφτικά. «Νομίζω ότι είσαι πια έτοιμη να μάθεις κι εσύ το τραγούδι της παλέτας των συναισθημάτων. Είναι μοναδικό και, όταν το μάθεις, η παλέτα σου θα αποκτήσει πολλά χρώματα και η ζωή σου περισσότερη χαρά. Άκου λοιπόν πώς πάει και τραγουδήσέ το κι εσύ...»

Φοβάμαι τις νύκτες
μόνη μου όταν μένω

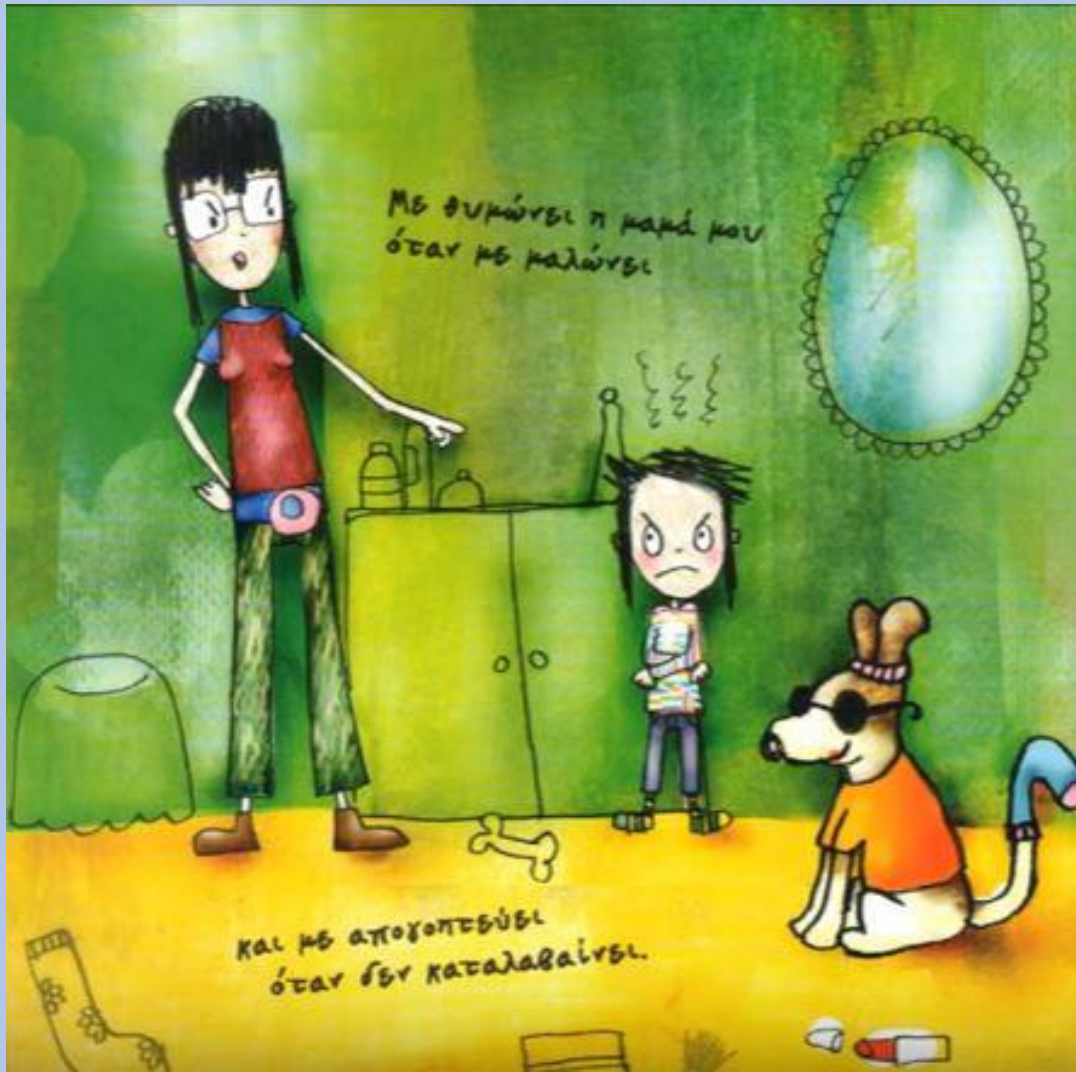








θλίψη, στενοχώρια και κλάματα πολλά
τις φορές που δεν αισθάνομαι καλά.





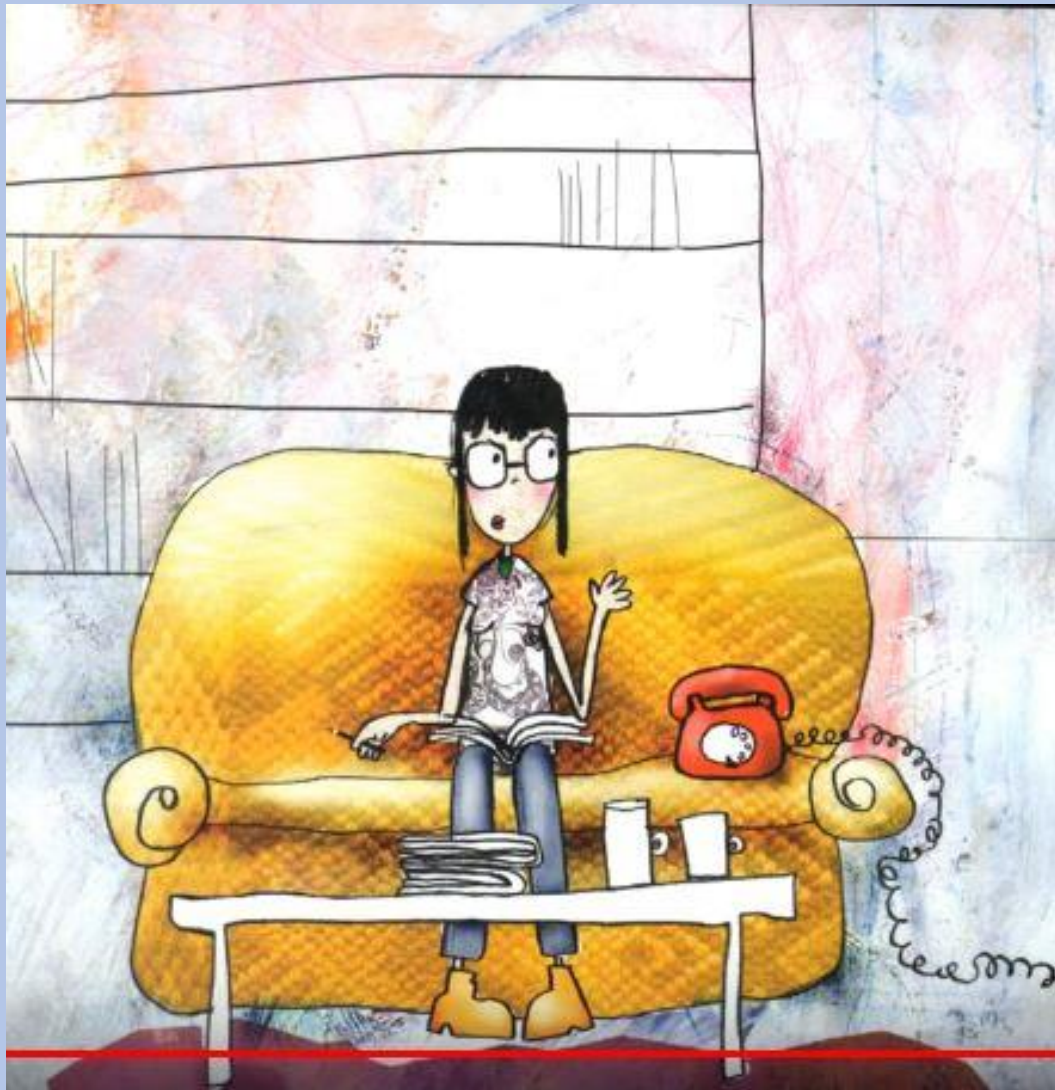
Μ' αρέσει να μου λέει πως μ' αγαπά
και γελά όταν τη φιλώ.

Θλίψη, στενοχώρια, αγάπη και θυμός,
πρημία, έκπληξη και γέλια πολλά,
πόνος, αναστάτωση, αγωνία και χαρά,
όλα είναι συναισθήματα δικά μου
και είμαι περήφανη γι' αυτά.

Ξέρω πια να γελάω, να πονάω, να κλαίω και να μιλώ
και όταν θέλω κάτι θα το λέω όπως θα το αισθανθώ.

Σταμάτησα τα κλάματα και τις πολλές φωνές.

θα ζωγραφίσω πια με αισθήματα όλες μου τις σελιφές.



«Μαμά, δεν είναι ανάγκη
να φωνάζεις τόσο.
Ξέρω ότι θυμώσες,
αλλά δε μου αρέσουν οι φωνές».
Η μαμά της την κοίταξε άφωνη,
και η Συναισθηματικούλα
συνέχισε γεμάτη σιγουριά:
«Όταν έβαζα τις φωνές
ή τα κλάματα, ήθελα να σου δείξω
ότι δε μου άρεσε να με μαλώνεις.
Τώρα όμως μπορώ να σ' το πω:
Έκλαιγα γιατί φοβόμουν
ότι κάθε φορά που με μάλωνες
δε με αγαπούσες...»



Πριν καλά καλά προλάβει η Συναισθηματικούλα να τελειώσει τη φράση της, η μαμά της την πήρε μια μεγάλη αγκαλιά, τη μεγαλύτερη που την είχε πάρει ποτέ κανείς, και γεμίζοντάς τη φιλή τής έδωσε να καταλάβει πόσο πολύ την αγαπάει.



Η Συναισθηματικούλα από εκείνη τη μέρα άρχισε να κάνει ξανά παρέα με τα παιδιά της γειτονιάς, χωρίς όμως να τους φωνάζει ή να βάζει τα κλάματα. Και όταν κάτι την ενοχλούσε ή τη στενοχωρούσε τους το έλεγε.

Ε... όχι και πάντα... Όπως εκείνη τη φορά που έκλαιγε από πραγματική στενοχώρια καθώς αποχωριζόταν τους φίλους της φεύγοντας για διακοπές με τους γονείς της...

